

Anys de sequedat

Es una delícia de viure sota un cel clar i serè que dongui relleu al paisatge i que ens dibuixi el perfil de les muntanyes com si fossin retallades, mes la terra clama l'aigua. S'és tornada seca i dura i, mancant del preciós element, restarà estèril convertint-se en pols. L'agricultor que mai ha viscut d'il·lusions, que no pot com l'home de ciutat nodrir-se de gaires esperances, ha de refiar-se de la pluja, mal que sigui portada per un oratge de tempesta, que caigui d'una manera implacable, convertint-se despietadament en una massa d'aigua que fa escriu- xir.

Perque les plantes, riguin i una sensació de joia torni, a pagès, a il·luminar els semblants, cal que davallí l'ajut del cel; sense aquest no hi hauria un pa a la post. La terra no podria recompensar de cap manera els afanys i les suors del qui l'ha conreuada.

Un antic document posa en relleu la fe dels nostres avantpassats, els quals recorrien en temps d'eixut molt fervorosament al poder diví, per tal que derramés sobre les terres la seva gràcia. A títol de curiositat anem a reproduir-lo, respectant tant que possible l'ortografia, ja que fou escrit fa gairebé quatre segles i mig....

«En nom de nostre Senyor e de la sacratíssima Verge madona Santa Maria mare sua, amén.—

Par causa de la grandíssima sterilitat e secada en que la

present Ciutat e tot lo bisbat de Gerona, esent constituïts permetentho Nostre Senyor Deu per nostres culpes e pecats, los honorables Mossen Francesch Agustí Rocha, Joan Raset Maracosta, Bernat Andreu, e Garau Coromines, jurats de Gerona; en l'any present, m. d., VII, hagut colloqui amb lo honorable Capítol de la Seu de Gerona, faeren diverses pregaries a nostre Senyor Deu Omnipotent, a la sua Sacratíssima Mare e Verge Puríssima, per totes les sglesies e monastirs de la present Ciutat, professors e altres devotions, supplicant a nostre Senyor Deu e a la sua beniguíssima mare los plagués darnos pluja congruent, a après fetes dites devotions, professors e pregaries, vist que nostre Senyor no oya aquelles, los dits jurats ab lo consell de prohomsen deliberaren que fos més avant corregut a nostre Senyor, e axí, hagut colloqui ab los honorables capítols de la Seu e de Sanct Feliu de la dita Ciutat, e a precs dels dits honorables jurats, fou consentida professó, la qual amb la sancta reliquia del cap de Monsenyor Sanct Feliu, qui es en dita sglesia de Sanct Feliu, de Gerona, anàs a la vila de Sanct Feliu de Guixols. E feta dita deliberació, dissapte demati que teniem onse de Setembre del dit any m. d., VII, la dita professó parti de Gerona, en lo nom de nostre Senyor Deu, en la qual anaren part del clero de la dita Seu, e de la sglesia de Sanct Feliu, de Gerona, e seguiren la dita professó Mossén Benet Sanespleda, veguer de Gerona, dits Mossén Francesch Agustí Rocha, e Garau Coromines, jurats, amb alguns Ciutadans e altres prohomsen, e pobles, axí homens com dones de la dita Ciutat, e daquí tiraren vers la dita vila de Sanct Feliu molt ordenadament, e devota, e est cert que los dits jurats ja ne havien dat avis als Reverent abad del monastir, batle e jurats de la dita vila de Sanct Feliu de Guixols, así que per la gent de la dita professó provehissen de posades e vitualles, e aximatex ne avisaren les parroquies del camí, e com la dita professó fou arribada en dita vila, entrà per la part e carrer del Reval qui es devers Palamors e aquí per lo dit abad e clero fou rebuda ab

gran devoció e molta persimonia, solemnitate e alegria, e trobaren los carrers de dita vila molt nets, empaliats e enramats e ab fines olors, que era cosa de molt bon veure, e axí la dita professó amb la vera Creu de la Seu, e ab lo cap de Monsenyor Sanct Feliu, amb pali, dessus lo qual los dits veguer e dos jurats e Mossén Joan Vicens de Terrades, anaven tirant per lo carrer de dit Reval, e processionalmen anaren a la sglesia; e aquí cantan lo psalm de «Te Deum Laudamus», e fet axó dexaren en dita sglesia lo Cap de Monsenyor Sanct Feliu ab dita Santa Creu. E lendemà que era digmenge, de bon mati, fou feta la professó portanthi lo dit pali dits veguer, dos jurats, e un jurat de la dita vila, la qual professó pren de la sglesia e anà ab lo clero e pobles a la vora de la mar, a qui amb oracions e devoció, cantant ab altes veus, mullaren dins l'aigua de la mar la Sancta Creu e lo dit cap de Monsenyor Sanct Feliu, e tornàrensen, e fou fet ofici divinal, e dix la missa major Mossén Pere Puig, ardiaca dempudà de la Seu de Gerona; e deveu saber que los dits abad, batle, e jurats de Sanct Feliu havien fet gran preparatori de totes provisions e feeren gran aculliment als dits veguer, jurats, ciutadans e pobles de Gerona, axí homens com dones, que més dir no's porria, donant anaquells posades bones, ab bons llits, e ben servits e provehits de tota mena de vitualles, ab gran compliment, sense mancarhi rés e sens pagar, e nos faeren tantes honors, plaers e cortesies, que es cosa de recordar, e ferne perpetua memoria....

«E lo dilluns demati dita professó parti de la dita vila, e ans de partir tornàren mullar dita Creu e lo cap de Sanct Feliu en la mar, e vingueren a Gerona e arribaren a les cinc hores apres mig jorn davant lo Carme, en lo qual lloc la professó ab clero de la Seu e de Sanct Feliu, e los jurats e altres pobles de la Ciutat speraren la dita professó e apres que's foren encontrats se mesclaren e tiraren ab lo pali, dessus lo qual portaven la vera Creu e lo dit cap de Sanct Feliu, e molt devotament a la sglesia de Sanct Feliu deixa-

TRES ENAMORADAS

Sobre argumento de Sergio Amidei, ésta es una película de Luciano Emmer, el hombre que comenzó con documentales de arte, descomponiendo en imágenes y detalles cuadros de Giotto, Goya y Botticelli, haciendo luego maravillas de montaje. Tras haber conseguido grandes éxitos con esos documentales de arte, Emmer se ha lanzado a realizar alguna película, «de argumento», adscribiéndose a ese naturalismo italiano de tan buena ley. Tenemos noticia de dos films realizados bajo dicho signo «Tres Enamoradas» y «París es siempre París» (que me parece que no ha sido anunciada aún por crítico alguno en nuestras usuales revistas). La primera ha pasado ya por San Feliu.

Posiblemente, lo mejor de Emmer sean los cortometrajes de arte. Pero, precisamente, por haber aprendido la difícil técnica del montaje y tener sensibilidad artística suficiente, un film tan intrascendente como «Tres enamoradas» discurre todo el como un recreo suave para los ojos y los sentidos todos. No hay disonancias, violencias, ni ese grito desgarrado de las producciones de Moguy o De Sica, o Germi. Es el neorrealismo metido entre el transcurrir vulgar de unas vidas, — tres modistillas — cuya poesía se extrae del mismo mundo en que aquéllas se dan. El conflicto sentimental de cada una de ellas nos es narrado con una técnica sin pretensiones, asimismo inocua, pero honestísima. Y, como la película abunda en rasgos de humor puramente latinos, humor de la calle, sal romana, de aquí que se vea con agrado, se celebre, y se recomiende.

No vamos a descubrir ahora la calidad interpretativa de los latinos innegable, hecha más de espontaneidad que de cálculo, menos cerebral que la de los artistas nórdicos, y especialmente apta para el tipo «neorrealista». En este sentido los personajes secundarios de esta película de Luciano Emmer, son inefables. La familia numerosa, el chófer camionero, el taxista, el jockey, el conductor de autobús, la vampiresa de barrio, todos ellos viven mezclados sutilmente en un cálido ambiente fotográficamente vivido más que reconstruido. Y las tres protagonistas, Cosetta Greco, Lucia Bosè y Liliana Bonfatti exhalan el perfume sencillez de la eterna juventud sana, sin excesivas ilusiones, pero con la cabeza firme y el corazón en primavera.

J. Vallverdú A.

CARTAS AL DIRECTOR

Benvolgut Sr. Director:

No seria bó, que per part d'alguna pluma més cultivada que la meua (com seria en aquest cas, la seva o la d'alguns dels seus magnífics col·laboradors) és fés un toc d'atenció, dos y hasta tres si precisos fosin, que fesin referencia al mai prou ben dit vergonyós espectacle que ocasiona la falta d'uns «waters» públics?

O és que una ciutat com la nostra, que per molts motius, vol i pot, enorgullir-se d'ésser la capital de la Costa Brava, pot permetre li falti una cosa tan necessaria, com és aquesta, en un lloc tan concorregut, principalment a l'istiu, com és el nostre mai prou alabat Passeig del Mar?

No sé de qui és falta aquesta deixadesa, pero si crec, que les nostres Autoritats Municipals, que es preocupen de tantes coses per embellir i fer més bonica la nostra tan aimada ciutat podrien fer quelcom en aquest sentit.

Albert Ferrer

ren la dita sancta reliquia, e daquí tiraren a la dita Seu, e ab les oracions e comemoracions acostumades donaren fi a la dita professó, e sapien tots qui sapient scriptura, veurán e legirán, que la nit del dit dilluns a vespre, ploqué un poch, e lendemà, que era dimars, XIII del dit mes, ploqué demati cerca de dues hores de continuu, e lo dimecres en la matexa hora ploqué molt bé; lo que fou gran maravella e tots los pobles ne faeren gracies a Deu, e en restaren molt aconsolets; Deo gracies, après ploqué molt e fou vell sementer e bon tempir».....

Aquest document deu guardar-se, segons la copia, en els arxius municipals de l'immortal ciutat de Girona.

J. Soler C.

Nueva publicación gerundense

Bajo el sugestivo título de USTED y con el subrótulo de «Brújula de la industria y el comercio», la prensa gerundense se ha visto enriquecida con esta nueva publicación mensual que aparece desde el pasado mes de Enero.

La cuidada presentación y el interesante y variado contenido de sus páginas, su optimismo y dinamismo muy moderno y puesto al día, aseguran a la nueva revista el éxito que ANCORA muy cordialmente le desea. Y al tiempo de saludar su aparición, felicitamos efusivamente a su Director nuestro querido amigo, el periodista señor Sureda, quien, como no ignora el lector, ha tenido siempre en estas páginas muy franca acogida.